

INTERESANTĀ IZRĀDE

(blēņu luga 3 cēlienos)

DARBOJAS:

SIVĒNS RUKMĀRS
ZOSĪTE GĀGIJA
KAĶĒNS ŅAURIS
PŪCE AIŽENIJA
PŪCIS UINĀRS

1. CĒLIENS

1. AINA

GĀGIJA NAMIŅĀ DUNGODAMA ROSĀS AP PLĪTI. IENĀK RUKMĀRS UN
ATKRĪT PIE GALDA.

Rukmārs (pēc brīža). Vai zini, kur es biju, Gāgij?

Gāgija. Nē, Rukmār, nezinu gan.

Rukmārs. Es biju aizčāpojis līdz ciemam.

Gāgija. Interesanti.

Rukmārs. Tev tā šķiet?

Gāgija. Vai tad ne?

Rukmārs. Nē, nemaz nebija interesanti. Šausmīgi garlaicīgi, ruk.

Gāgija. Nu tu droši vien nejauši iemaldījies kādā garlaicīgā vietā – citur varēja būt
interesanti.

Rukmārs. Kur citur?

Gāgija. Nu tur, kur tu nebiji.

Rukmārs. Var jau būt, Gāgij, – var jau būt...

Gāgija. Un kur tad tu biji?

Rukmārs. Teātrī, ruk.

Gāgija. Teātrī?

Rukmārs. Jā, ciema teātrī.

Gāgija. Vai tu skatījies izrādī, Rukmār?

Rukmārs. Jā, izrādī "Sarkangalvīte un vilks".

Gāgija. Cik interesanti, gāgāgā!

Rukmārs. Interesanti? Bet es tev saku, ka garlaicīgi. Vai tad tādi mēdz būt vilki? Vai
tad tādas ir Sarkangalvītes?

Gāgija. Un kādi tad ir vilki? Un kādas tad ir Sarkangalvītes?

Rukmārs. Vilki ir briesmīgi. Bet Sarkangalvītes – ar sarkanām galvām.

Gāgija. Ar sarkanām galvām? Vai tu kaut ko nejauc, Rukmār? Ar sarkanām cepurītēm, tu gribēji sacīt.

Rukmārs. Nav svarīgi, ko es gribēju sacīt, ruk, bet tik garlaicīgas izrādes, manuprāt, nedrīkst taisīt. Tik garlaicīgas izrādes ir noziegums.

Gāgija. Kriminālnoziegums?

Rukmārs. To es nezinu. Bet garastāvoklis pagalam. Cerēju, ruk, izklaidēties, un – šē tev, ruk! – vakars sabojāts.

Gāgija. Un kā lai es tev palīdzu to salabot?

Rukmārs. Vai tev sarkana galva ir?

Gāgija. Man? Sarkana galva? Es pat knābi sarkanu nekrāsoju – un tu to labi zini.

Rukmārs. Nu labi, labi: par knābjiem tagad nerunāsim. Saki, vai tev ir sarkana cepurīte?

Gāgija. Vajadzētu būt.

Rukmārs. Ļoti labi: tu būsi Sarkangalvīte.

Gāgija. Un tu – vilks?

Rukmārs. Jā, es tagad esmu tik ļoti nokaitināts, ka varētu notēlot ne tikai vilku, ruk, bet... bet pat veselu vilku baru!

Gāgija. Nu labi: es būšu Sarkangalvīte, tu – vilku bars, bet kur ņemsim citus tēlotājus?

Rukmārs. Kādus citus?

Gāgija. Es sapratu, ka tu tagad gribi pats iestudēt izrādi "Sarkangalvīte un vilks" – tādu, kas nebūtu garlaicīga?

Rukmārs. Tu pareizi saprati.

Gāgija. Bet kas spēlēs Sarkangalvītes māti, kas – vecmāmiņu?

Rukmārs. Tev taisnība: nevaru taču es vienlaikus spēlēt vilku baru, māti un vecmāmiņu. Jāparunā ar Ņauri: lai nospēlē vecmāmiņu.

Gāgija. Jā, un vēl mednieks!

Rukmārs. Mednieks? Patiešām. Pasākums izvēršas ļoti nopietns. Es eju.

Gāgija. Uz kurieni?

Rukmārs. Vākt aktierus izrādei. Tu tikmēr mācies tekstu.

Gāgija. Bet kur tad ir tas teksts? Rukmār! Gāgāgā... Kur tad bija tā grāmata par Sarkangalvīti un vilku?

2. AINA

ŅAURIS. UZNĀK RUKMĀRS.

Rukmārs. Sveiks, Ņauri!

Ņauris. Sveiks.

Rukmārs. Vai tu zini, kas ir Sarkangalvīte?

Ņauris. Zinu. Tomāta sieva.

Rukmārs. Kas? Tomāta sieva?

Ņauris. Jā. Tomātam ir sarkana galva, ņau: tātad viņš ir Sarkangalvītis. Tomāta sievai arī ir sarkana galva: tātad viņa ir Sarkangalvīte.

Rukmārs. Pats tu esi tomāta sieva, Ņauri.

Ņauris. Es? Nē, es neesmu tomāta sieva.

Rukmārs. Tad drīz būsi, jo runā, ka tomāts gatavojoties tevi precēt?

Ņauris. Ko? Tomāts? Mani precēt?

Rukmārs. Izbeigsim tagad šīs muļķīgās sarunas un patērzēsīm nopietni, ruk.

Ņauris. Labi.

Rukmārs. Sāksim ar to, ka Sarkangalvīte ir meitenīte.

Ņauris. Labi – sāksim ar to. Bet ar ko beigsim?

Rukmārs. Bet beigsim ar izrādi.

Ņauris. Ar kādu izrādi?

Rukmārs. Ar izrādi par Sarkangalvīti un vilku.

Ņauris. Ā, tātad tomāts apprecējās ar vilku?

Rukmārs. Nē taču: tomāts vispār ne ar vienu neapprecējās, tomāts... tomāts nomira vecpuišī.

Ņauris. Ā, tātad vecpuiša vēderā?

Rukmārs. Bet, Ņauri! Kāds te vispār sakars ar tomātiem? Bet patiešām... varbūt labāk taisīt izrādi par tomātiem, ruk? Tā taču būs garšīgāk...

3. AINA

UINĀRS UN AIŽENIJA SĒŽ UZ ZARA PIE SAVA DOBUMA.

Aiženija. Aiaiai...

Uinārs. Uiuiui...

Aiženija. Vēls jau.

Uinārs. Tas gan tiesa, Aiženij, tas gan: vēls jau, uiuiui, un izskatās, ka laiks mazliet palidināties.

Aiženija. Kur mēs palidināsimies, Uinār?

Uinārs. Laikam jau nekur, uiuiui.

Aiženija. Aiaiai! Kāpēc tad tā, Uinār? Tev slikti kļuva?

Uinārs. Nē taču, Aiženij, bet paskaties pati: kāds brien šurp.

Aiženija. Šurp?

Uinārs. Nepārprotami šurp. Tas nozīmē, ka būs jāpaliek tepat un jāpļāpā, uiuiui, bet lidināšanās – jāpārceļ uz vēlāku laiku.

Aiženija. Bet varbūt, ka tas bridējs vienkārši brien uz mūsu pusi, aiaiai? Varbūt, ka tas bridējs pabridīs mums garām, Uinār?

Uinārs. Un uz kurieni tad tas bridējs bridīs, Aiženij, kad, uiuiui, būs pabridis mums garām? Vai uz purvu? Jo tur taču ir purvs, Aiženij, – vai esi to aizmirsusi?

Aiženija. Nē, es neesmu to aizmirsusi, Uinār. Bet varbūt... varbūt, ka tam bridējam patiešām ir kas meklējams purvā?

Uinārs. Ā, tu tātad domā, uiuiui, ka tas, kas tur brien šurp, patiesībā ir purva bridējs?

Aiženija. Jā, Uinār, – un kāpēc tad tā nevarētu būt? Vai tad nu par purva bridējiem nav dzirdēts...

Uinārs. Nē, Aiženij: par purva bridējiem, protams, ir dzirdēts, bet nav dzirdēts, ka tie bradātu pa purviem naktīs.

Aiženija. Nu īsta nakts gan vēl nav, Uinār.

Uinārs. Nu jā: vēl, protams, ir tikai vakars, bet tūlīt būs pavisam tumšs, un es patiesi nevaru iedomāties, ko kāds radījums, purvā iebridis, varētu tur tumsā iesākt. Taču ne dzērvēnes lasīt.

Aiženija. To gan ne, Uinār. Dzērvēnes gan ne. Bet varbūt, ka tas ir purva rēgs, kas tagad brien uz purvu tur spokoties? Aiaiai, Uinār!

Uinārs. Nebrēc, Aiženij, nebrēc – jo šis purva rēgs ir pārāk līdzīgs sivēnam Rukmāram, uiuiui.

Aiženija. Rukmāram?

Uinārs. Jā nudien, bet dažkārt labāk tomēr ir satīties ar purva rēgu nekā ar sivēnu Rukmāru, man jāteic. Paskatīsimies, kā nu šai reizītē būs.

APAKŠĀ PIENĀK RUKMĀRS.

Rukmārs. Sveiciens lidojošajiem romantiķiem, ruk!

Aiženija. Man liekas, ka viņš atkal apsūkājās, Uinār.

Uinārs. Nu nē taču, Aiženij: tas, ko viņš teica, ir mazliet muļķīgi, bet nekas ļauns. Sveiks, sveiks, Rukmār, – kas tad tevi tik vēlā stundā pa pasauli apkārt gumza? Vai Gāgijai kādas piedevas vakariņām aprūkās?

Aiženija. Jā, jā, Rukmār, – labs vakars! Ja vajag medu, pie pieniņa ko pielikt, vai nedaudz kardedmona: saki tik!

Rukmārs. Ak, Aiženij! Ak, Uinār! Ko nu tagad vairs par kardedmonu runāt... Jo lieta, ruk, ir daudz nopietnāka.

Aiženija. Aiaiai! Ka tik Gāgija nebūs apslimusi?

Rukmārs. Nebūs gan. Viņa ir veselāka par veselu un tieši šobrīd cītīgi mācās tekstu.

Uinārs. Bet kas tas par tekstu, Rukmār? Un kāpēc viņa to mācās? Un vispār – kas tad galu galā atkal ir noticis, uiuiui?

Rukmārs. Kā? Jūs vēl nezināt?

Aiženija un Uinārs. Nē...

Rukmārs. Vai tad jūs avīzes nemaz vairs nelasāt?

Uinārs. Nu... tā gan nevarētu sacīt, ka nemaz...

Aiženija. Jā, jā – dažreiz lasām!

Rukmārs. Bet tad taču jums vajadzētu zināt, ruk, ka es pašlaik strādāju pie izrādes "Sarkangalvīte un vilks" iestudēšanas!

Uinārs. Pie kā tu strādā?

Rukmārs. Nu... es taisu izrādi. Vai tiešām jūs nezināt, kas ir izrāde? Tas ir tad, kad aktieri skraida pa skatuvi, plātās ar rokām un kaut ko runā pa starpu. Nu ja – apmēram tā.

Aiženija. Nē, nē, Rukmār, – mēs zinām, kas ir izrāde. Es pati bērņībā vienā tādā izrādē esmu spēlējusi. Toreiz es tēloju spilvenu un visi sacīja, ka man esot aktrises talants. Nu jā – tā bija.

Rukmārs. Tad redzu, ka esmu atnācis īstajā vietā.

Aiženija un Uinārs. Jā?

Rukmārs. Katrā ziņā, ruk. Jo tieši šobrīd es meklēju jaunajai izrādei pieredzējušus aktierus.

Aiženija. Nu... mana pieredze...

Rukmārs. Ja jau tu spēlē kopš bērnības, mīļo Aiženij, tad pats par sevi saprotams, ka pieredze tev ir. Un, ja ir pieredze, tad pat nekāds talants nav vajadzīgs. Bet es, ruk, ticu tiem, kuri jau bērnībā uz tavu izcilo aktrises talantu norādīja.

Aiženija. Nu ne jau uz izcilo...

Rukmārs. Ak, Aiženij! Tu velti centies nobāzt šo sveci zem pūra – tavs talants katram jau pa gabalu redzams. Gaidu jūs abus rīt uz izrādes mēģinājumu!

Uinārs. Kā? Un mani arī? Bet man taču nav talanta! Man nepavisam nav pieredzes! Es bērnībā spilvenu neesmu spēlējis! Arī segu un matraci ne! Es pat kniepadatas galviņu neesmu spēlējis, Rukmār! Tu man netici? Es zvēru!

Rukmārs. Ak, Uinār! Bet tad taču ir pēdējais laiks sākt! Līdz rītam, lidojošie mākslinieki!

RUKMĀRS PROM.

Aiženija. Aiaiai...

Uinārs. Uiuiui! Man liekas... man liekas, ka šoreiz es būtu bijis priecīgāks par purva rēga, nevis sivēna Rukmāra apciemojumu...

Aiženija. Bet teātris – tas taču ir tik skaisti!

Uinārs. Tieši tāpēc, Aiženij, – tieši tāpēc...

4. AINA

GĀGIJA NAMIŅĀ.

Gāgija. Vecmāmiņ! Kāpēc tev ir tik lielas acis? Nē, tā neder. Vecmāmiņ! Kāpēc tev ir tik lielas acis? Nē, nav īstā intonācija. Vajag lielāku izbrīnu balsī. Vecmāmiņ!!! Kāpēc tev ir tik lielas acis?!

IENĀK ŅAURIS.

Ņauris. Tās nav acis – tie ir tomāti!

Gāgija. Ko? Gāgāgā! Ņauri! Izbeidz! Tu mani šausmīgi pārbiedēji!

Ņauris. Ņau, tad tāpēc tev ir tik lielas acis?

Gāgija. Nemaz ar ne. Man nemaz nav lielas acis. Zosīm vispār nekad nav lielu acu. Un vēl: man nemaz lielas acis nav vajadzīgas – es tāpat pietiekami labi redzu.

Ņauris. Ņau! Un ko tad tu tādu redzi?

Gāgija. Tekstu.

Ņauris. Kādu tekstu?

Gāgija. Sarkangalvītes tekstu. Es tēlošu Sarkangalvīti sivēna Rukmāra slavenajā izrādē "Sarkangalvīte un vilks". Vai ar tevi Rukmārs jau runāja?

Ņauris. Ņau – runāja.

Gāgija. Un kāda loma būs tev?

Ņauris. To viņš tā īsti nepateica. Bet tu nepareizi dari, mācīdamās tekstu izrādei
“Sarkangalvīte un vilks”.

Gāgija. Kāpēc nepareizi?

Ņauris. Tāpēc, ka sivēns Rukmārs taisīs pavisam citu izrādi.

Gāgija. Kā tu to zini?

Ņauris. Viņš pats man to teica.

Gāgija. Gāgāgā... Vai tik tu kaut ko nejauc?

Ņauris. Ņau! Var jau būt, ka es kaut ko jaucu, bet Rukmārs man teica, ka taisīšot
izrādi... taisīšot izrādi...

Gāgija. Nu, nu – kādu tad?

Ņauris. “Tomātu kāzas”.

Gāgija. “Tomātu kāzas”?

Ņauris. Jā, “Tomātu kāzas”.

Gāgija. Bet kas tad... bet kas tad... bet kas tad tie vispār par tomātiem? Un kas tās par
kāzām?

Ņauris. Ņau! Tie tomāti ir šitādi! Milzīgi! Ar sarkanām galvām! Un kāzas... būs
varenas, ņau! Būs šausmīgi interesanti!

Gāgija. Un ko tad es tur spēlēšu?

Ņauris. Nezinu. Varbūt bumbieri.

Gāgija. Kāpēc bumbieri?

Ņauris. Nu tad varbūt plūmi.

Gāgija. Bet kāpēc plūmi?!

Ņauris. Es nezinu. Plūme varētu būt tomāta sievasmāte.

Gāgija. Tomāta sievasmāte? Kā plūme var būt tomāta sievasmāte? Es negribu būt
plūme! Es negribu būt tomāta sievasmāte!

Ņauris. Tur neko nevar darīt, ņau: ja Rukmārs ir nolēmis, ka tev jāspēlē plūme, tad
skaidrs, ka tu būsi tomāta sievasmāte.

Gāgija. Tad es vispār atsakos spēlēt!

IENĀK RUKMĀRS.

Rukmārs. Kas tad nu, Gāgij?

Gāgija. Gā! Rukmār! Tu arī mani nobiedēji! Nedrīkst taču tik pēkšņi uzrasties!

Ņauris. Es biju pirmais, kas viņu nobiedēja, ņau: es arī pēkšņi uzrados.

Rukmārs. Tie ir sīkumi. Lielās lietas strauji virzās uz priekšu, ruk: Aiženija jau devusi
savu piekrišanu spēlēt, un tā, es jums teikšu, ir patiesi spoža aktrise –
nenoliedzami talantīga spilvenu atveidotāja! Uinārs tāpat ir mēms no
sajūsmas, ka beidzot tiks uz skatuves dēļiem, – jācer, ka tie no viņa
entuziasma neielūzīs. Bet ko es dzirdu no tevis, Gāgij? Tu pēkšņi atsakies
spēlēt, kad visas biļetes ir jau tikpat kā izpārdotas!

Gāgija. Kā? Izpārdotas? Pa kuru laiku tu paguvi, Rukmār?

Ņauris. Viņam tas iet ātri – es zinu! Kā viņš toreiz...

Rukmārs. Paklusē, Ņauri. Brēksi tad, kad tev dos vārdu. Par biļetēm tiksīm skaidrībā
vēlāk – tagad jātiek skaidrībā ar Gāgiju.

Gāgija. Jā, bet es negribu spēlēt plūmi!

Rukmārs. Plūmi? Kādu plūmi?

Gāgija. Jā, Ņauris teica...

Ņauris. Ņau, es tiešām nesaprotu, kāpēc viņa nevarētu spēlēt plūmi?

Rukmārs. Kāpēc, ruk? Krāsa nav īstā. Vai tad paši neredzat?

Gāgija. Jā, bet Ņauris teica...

Ņauris. Es tā domāju.

Rukmārs. Turpmāk nedomā skaļi.

Ņauris. Labi.

Gāgija. Jā, un mēs taču sarunājām, ka iestudēsīm "Sarkangalvīti un vilku"! Un ka es
būšu Sarkangalvīte! Kāpēc tagad pēkšņi jāmaina repertuārs un jāiestudē kaut
kādas "Tomātu kāzas"?!

Rukmārs. Kādas "Tomātu kāzas"?

Gāgija. Ņauris teica.

Rukmārs. Nu, nu – un ko vēl Ņauris teica? Droši, droši, ruk: es ar interesi
paklausīšos!

Ņauris. Ņau, vai tad tu neteici, ka tomāti ir garšīgi?

Rukmārs. Protams, ka tomāti ir garšīgi. Tāpēc jau arī Sarkangalvīte vecmāmiņai nesīs
tomātus, nevis kaut kādus tur pretīgus pīrādziņu, kas vēl turklāt ar nezin ko
tur ir pildīti.

Gāgija. Tātad izrāde tomēr būs par Sarkangalvīti un vilku?

Rukmārs. Protams.

Gāgija. Un es spēlēšu Sarkangalvīti?

Rukmārs. Vai tu varbūt gribēji spēlēt vilku?

Gāgija. Nē taču! Cik jauki, gāgāgā! Mēs iestudēsīm "Sarkangalvīti un vilku"!

Ņauris. Man gan labāk patiktu "Tomātu kāzas", ņau...

IELIDO UINĀRS, ŅAURIS AIZŠMAUC.

Uinārs. Rukmār, tu man, protams, lūdzu, piedod...

Rukmārs. Jā, jā, Uinār – uzskati, ka esmu tev piedēvis.

Uinārs. Ko tad?

Rukmārs. Visu, ko vien tev vajag.

Uinārs. Bet ko tad man vajag?

Rukmārs. Kā – vai tad tu pats to nemaz nezini, ruk?

Uinārs. Nē, nē, uiuiui, – es zinu! Jā, zini: es esmu tā kā nedaudz apslimis...

Rukmārs. Gāgij! Zāles!

Gāgija. Kādas tad?

Rukmārs. Kas tev kaiš, Uinār? Saaukstēšanās? Galvassāpes? Caureja?

Uinārs. Nē, nē – caurejas nav!

Rukmārs. Tātad galvassāpes un saaukstēšanās?

Uinārs. Jā, laikam – laikam saaukstēšanās...

Gāgija. Un galva nemaz nesāp?

Uinārs. Nu vispār... vispār jā – laikam sāp arī galva...

Rukmārs. Tad kaut ko pret galvassāpēm un saaukstēšanos, Gāgij.

Gāgija. Tūlīt.

Uinārs. Paga – nē!... Uiuuii...

Rukmārs. Ko nozīmē “paganē”? Un ko – “uiuiui”?

Uinārs. Ne jau tāpēc es atlidoju!

Gāgija. Labi, labi, Uinār, – bet zāles tev nenāks par ļaunu. Man tā patīk ārstēt, gāgāgā!

Uinārs. Bet man, uiuiui, – nepatīk ārstēties! Es tikai atlidoju pateikt, ka esmu slimš un nevaru piedalīties tavā izrādē, Rukmār.

Rukmārs. Gāgij! Ātri zāles!

Gāgija. Jā, Rukmār.

GĀGIJA PROM.

Uinārs. Bet es taču teicu, ka nevajag! Nevajag nekādas zāles!

Rukmārs. Kā nevajag zāles, ja tu esi slimš?

Uinārs. Man mājās pašam ir zāles! Man ir Aiženija! Arī viņai patīk ārstēt! Es tikai atlidoju pateikt, ka nevaru piedalīties izrādē!

Rukmārs. Uinār! Bet ko tu runā! Man tieši ir nepieciešams viens slimš aktieris. Cik labi, ka tu saslimi! Tā ir liela laime. Es jau biju iedzīts galīgā izmisumā, jo nūdien, ruk, nespēju iedomāties, kur lai tagad – kad visi ir tik veseli un ņipri – ātrumā rauju slimu aktieri. Paldies tev! Tu esi izglābis izrādi.

Uinārs. Kā – izglābis izrādi?

Rukmārs. Nu ja, ruk: Sarkangalvītes vecmāmiņai taču ir jābūt slimai. Un kurš gan labāk spētu nospēlēt slimu vecmāmiņu, ja ne tāds, kas pats ir slimš? Apsveicu, Uinār: tu tiec apstiprināts vecmāmiņas lomai!

Uinārs. Es? Vecmāmiņas? Kāpēc vecmāmiņas?

Rukmārs. Nu taču jau tāpēc, ka tu esi slimš.

Uinārs. Bet, Rukmār – vecmāmiņa taču ir slimš sieviešu kārtas radījums, uiuiui, bet es taču esmu... es taču esmu, nu – tu jau pats nojaut – vīriešu kārtas radījums!

Rukmārs. Teātrī tam nav nozīmes – ka tikai slimš!

ATGRIEŽAS GĀGIJA.

Gāgija. Te tev būs zāles, Uinār.

Rukmārs. Nē, nedod viņam tās zāles, Gāgij!

Gāgija. Kāpēc ne?

Rukmārs. Kā kāpēc? Ja tu iedosi zāles – tad taču viņš var pēkšņi izveseļoties!

Gāgija. Nu ja, bet tieši tam jau zāles ir domātas.

Rukmārs. Jā, jā, ruk, – bet šajā gadījumā tas nav vajadzīgs, jo Uinārs tēlos slimo vecmāmiņu.

Gāgija. Vecmāmiņu? Labdien, vecmāmiņ! Es esmu tava mazmeitiņa Sarkangalvīte.

Kāpēc tev ir tik lielas acis?

Uinārs. Man? Lielas acis?

Rukmārs. Nejaucies, Gāgij: šis teksts tev nav jāsaka slimajai vecmāmiņai, bet gan vilkam, kas ir pārgērbies par vecmāmiņu.

Gāgija. Tad drīkst: es viņam vismaz klistīru uztaisīšu?

Uinārs. Man? Klistīru? Nē, nē, Gāgij, tu esi pārāk laipna – uzredzēšanos, uiuiui!

UINĀRS PROM.

Rukmārs. Un skaties, lai būtu laikā uz mēģinājumu!

Gāgija. Bet, Uinār: klistīrs taču ir tik veselīgs!... Kāpēc viņš aizlidoja?

Rukmārs. Jā, ruk: viņš aizlidoja tik veikli, ka man jau sāk rasties aizdomas, ka Uinārs patiesībā ir simulants. Nu nekas: ja viņš tik labi prot notēlot slimu, tad vecmāmiņas lomai vienalga būs pašā laikā.

IENĀK ŅAURIS.

Ņauris. Bet es, ņau, – kādai lomai es esmu pašā laikā?

Rukmārs. Tomātus audzēt proti?

Ņauris. Nē, neprotu.

Rukmārs. Žēl. Ja tu prastu audzēt tomātus, tad varētu tēlot Sarkangalvītes māti.

Ņauris. Māti?

Rukmārs. Jā, jo Sarkangalvītes māte audzē tomātus, bet Sarkangalvīte tos regulāri piegādā vecmāmiņai.

Gāgija. Kā? Vai tad vecmāmiņa pārtiek tikai no tomātiem?

Rukmārs. Tavs jautājums ir vietā. Vecmāmiņa varētu ēst arī arbūzus un lopbarības bietes.

Gāgija. Vecmāmiņa? Lopbarības bietes?

Rukmārs. Nu ja ruk: jo es tīri labprāt ēstu lopbarības bietes.

Gāgija. Bet kāds vecmāmiņai sakars ar tevi?

Rukmārs. Nu – man sāk likties, ka vecmāmiņu tēlot varbūt varētu es pats. Ļoti laba loma: guli tik gultā un sukā tik iekšā visu pēc kārtas – gan tomātus, gan arbūzus, gan lopbarības bietes.

Gāgija. Bet tu taču jau apstiprināji Uināru vecmāmiņas lomai.

Rukmārs. Nekas: mākslas vārdā viņš var spēlēt arī ko citu.

Ņauris. Bet es?

Rukmārs. Tu tagad ķeries pie tomātu, arbūzu un citu garšīgu lietu audzēšanas!

Ņauris. Ņau...

Rukmārs. Es saprotu, ka ņau, bet ej un dari, lai būtu!

5. AINA

RUKMĀRS VIENS PATS.

Rukmārs. Tā: Gāgija tātad ir Sarkangalvīte, es esmu vecmāmiņa, ruk, Ņauris ir Sarkangalvītes māte... Vēl paliek mednieks un vilks un no aktieriem, ruk, – Aiženija un Uinārs...

IENĀK GĀGIJA.

Gāgija. Par ko tu domā, Rukmār?

Rukmārs. Es dalu lomas.

Gāgija. Kā – tu vēl neesi sadalījis lomas?

Rukmārs. Nē, neesmu: lomu sadale ir ļoti grūts darbs. Pareizi sadalīt lomas – tas nozīmē, ka izrāde jau ir tikpat kā gatava.

Gāgija. Gatava?

Rukmārs. Nu ja: tad atliek tikai iemācīties tekstu, un viss. Bet, ja lomas sadala nepareizi, tad – mācies tekstu, cik gribi, – tik un tā interesanta izrāde nesanāks, ruk.

Gāgija. Labi, labi: tad dali tik lomas – es tevi netraucēšu, gāgāgā.

Rukmārs. Bet kā tu domā: kuram labāk uzticēt vilka lomu – Uināram vai Aiženijai?

Gāgija. Vispār jau... vispār jau kādreiz tu vilku gribēji spēlēt pats, gāgāgā, pie tam ne tikai vienu vilku, bet veselu vilku baru.

Rukmārs. Jā, gribēju gan. Bet vilki neēd tomātus.

Gāgija. Jā, vilki patiešām neēd tomātus.

Rukmārs. Nu redzi nu.

Gāgija. Ko tad?

Rukmārs. Ja es būšu vilks, tad nedabūšu tomātus.

Gāgija. Vai tev tas ir tik svarīgi?

Rukmārs. Protams, ka svarīgi.

Gāgija. Ak tā, gāgāgā? Bet es domāju, ka tev svarīgāk par visu ir iestudēt interesantu izrādi.

Rukmārs. Nu ja – protams, ka man, ruk, vissvarīgāk ir iestudēt interesantu izrādi. Bet es nedomāju tik šauri kā tu: es domāju daudz plašāk. Jā, jo es pēc dabas esmu filozofs, ruk. Tāpēc es no izrādes cenšos izspiest ne tikai to, lai tā būtu interesanta, bet arī citus visus iespējamus labumus. Un, ja es interesantā izrādē vēl turklāt varu saēsties tomātus, cik sirds kāro, tad... tad... tad es esmu guvis patiesi pilnvērtīgu māksliniecisko baudījumu. Vai saproti?

Gāgija. Saprotu. Bet kurš būs vilks?

IESLĪD ŅAURIS.

Ņauris. Es! Es būšu vilks.

Rukmārs. Ko? Kāds vilks? Tev skaidri pateica, ka tu būsi māte.

Ņauris. Labi. Bet man nesanāk.

Rukmārs. Kas tev nesanāk?

Ņauris. Es iestādīju puķu podā tomātus, arbūzus, lopbarības bietes, cukurbietes, salātus...

Rukmārs. Mātes cienīga rīcība. Turpini tik tālāk šitādā garā, ruk. Jūtu, ka gūsi panākumus.

Ņauris. Jā, bet es jau veselu stundu esmu notupējis pie tā puķu poda un man tur nekas nenāk ārā.

Gāgija. Pa stundu jau nekas arī nevar iznākt. Lai izaudzētu tomātus ir vajadzīgi vairāki mēneši. Un par arbūziem es vispār neko nezinu.

Rukmārs. Muļķīgi. Izrāde draud nojukt.

IENĀK AIŽENIJA.

Aiženija. Te es esmu, Rukmār! Vai spilvenam ir daudz teksta?

Rukmārs. Kādam spilvenam?

Aiženija. Kā, vai tad tu mani nezaicināji spēlēt teātri?

Rukmārs. Ruk, protams, ka uzaicināju.

Aiženija. Cik labi! Es jau nobijos, ka būšu kaut ko pārpratusi – ka tu spilvena lomā būsi ielicis kādu citu aktrisi.

Rukmārs. Pagaidi, pagaidi: no kurienes tev tur spilvens?

Aiženija. Kur tad?

Rukmārs. Nu izrādē taču.

Aiženija. Kādā izrādē?

Rukmārs. Nu taču jau tajā, ko mēs iestudēsim: "Sarkangalvīte un vilks".

Aiženija. Tajā? Ak tajā?

Rukmārs. Nu ja, ka tajā.

Aiženija. Kā, vai tad visā tajā izrādē nav neviena paša spilvena?

Rukmārs. Manuprāt, nav.

Aiženija. Aiaiai! Bet uz kā tad vecmāmiņa liek galvu?

Rukmārs. Tev taisnība: gultā laikam taču vajadzētu būt arī kādam spilvenam.

Aiženija. Nu re nu! Vai es neteicu? Un to spilvenu tēlošu es.

Rukmārs. Pagaidi, pagaidi: bet kurš tad tēlos vilku?

Aiženija. Es nezinu.

Ņauris. Es!

Aiženija. Re nu: Ņauris.

Rukmārs. Bet kurš tēlos māti?

Aiženija. Gāgija.

Rukmārs. Bet Sarkangalvīti?

Ņauris. Uinārs.

Rukmārs. Uinārs tēlos Sarkangalvīti?

Aiženija. Un kāpēc gan ne? Uinārs tiks galā. Gan redzēsi.

Rukmārs. Var jau būt, ka Uinārs patiešām tiks galā ar Sarkangalvīti, bet vai es tikšu galā ar šo izrādi: par to gan es nupat kā jau sāku šaubīties, ruk.

2. CĒLIENS

1. AINA

RUKMĀRS VIENS PATS.

Rukmārs. Tātad lomas. Galvenais, ruk: pareizi sadalīt lomas. Ja Uinārs tēlos Sarkangalvīti, uiuiui... ja Ņauris tēlos vilku, ņau, ņau, ņau... Kur tas redzēts: ņaudošs vilks? Nu pieņemsim. Ja Uinārs var tēlot Sarkangalvīti, tad kāpēc gan lai vilks nevarētu ņaudēt? Tad Gāgija būtu māte, ruk. Bet ko teiks sieviešu aizsardzības biedrība, ja manā izrādē māte būs zoss? Teiks, ka es pret māti neiztuos ar pienācīgo cieņu. Bet, no otras puses: zosīm taču ir zosulēni. Tātad zoss var būt māte. Un, ja zoss var būt māte, tad kāpēc gan māte nevarētu būt zoss? Turklāt ne jau visas mātes ir tik gudras kā sivēni, ruk. Tātad, ja māte ir zoss, bet Aiženija – vecmāmiņas spilvens, tad pāri paliek vēl divas lomas: pati vecmāmiņa un labais mednieks.

IENĀK GĀGIJA.

Gāgija. Rukmār...

Rukmārs. Kas ir?

Gāgija. Man liekas, ka es jau esmu iemācījusies no galvas Sarkangalvītes lomu. Vai atskaitīt tev?

Rukmārs. Nē, man tagad nav laika.

Gāgija. Nekad tev priekš manis nav laika, gāgāgā...

Rukmārs. Liecies mierā. Vai tu neredzi, ka es strādāju?

Gāgija. Jā, bet tev ir jāstrādā arī aktieriem, un vai tad es neesmu aktrise?

Rukmārs. Vispār jau tu esi zoss, ruk.

Gāgija. Ko tu teici?

Rukmārs. Viss kārtībā: ja aktrise var būt zoss, tad kāpēc gan lai zoss nevarētu būt aktrise?

Gāgija. Rukmār! Ko tu tur purpini?

Rukmārs. Es saku, ka tu esi aktrise.

Gāgija. Nu ja. Tāpēc esi, lūdzu, tik laipns tagad un paklausies, cik labi es esmu iemācījusies Sarkangalvītes tekstu. Tas ir režisora pienākums: pārbaudīt, cik labi aktieri ir iemācījušies tekstu. Labdien! Mani sauc Sarkangalvīte. Es eju pie vecmāmiņas...

Rukmārs. Nevajag! Es tevi lūdzu! Neej tagad pie vecmāmiņas!

Gāgija. Bet kur tad lai es eju?

Rukmārs. Paej kaut kur maliņā un paklusē brīdi, citādi es jūtu, ka tūlīt sajukšu prātā.

Gāgija. Tev ir slikti?

Rukmārs. Jā, man ir slikti.

Gāgija. Tu jūties slims?

Rukmārs. Jā, es jūtos slimš, bet nekāds klistīrs man nav vajadzīgs – man tagad ir vajadzīga pilnīga vientulība.

Gāgija. Nu kā zini. Bet, ja izrāde izgāzīsies, tad mani, lūdzu, nevaino.

GĀGIJA PROM.

Rukmārs. Ak dievs! Un vēl šīs trauklās aktrišu dvēseles! Tā tikai man vēl trūka. Tātad – lomas. Galvenais, ruk: pareizi sadalīt lomas. Ja Uinārs tēlos Sarkangalvīti... Bet Gāgija jau ir iemācījusies Sarkangalvītes tekstu... Tad Ņauris tēlos vilku... Ja Ņauris tēlos vilku, tad māte tēlos zosi... Kāda māte? Nē, māte netēlos zosi – zoss tēlos māti. Zosi savukārt tēlos Gāgija. Bet Gāgija ir iemācījusies Sarkangalvītes tekstu. Tātad Gāgija runās Sarkangalvītes tekstu. Bet Sarkangalvīte runās... Bet Sarkangalvīte runās... Bet tad jau Sarkangalvīte nemaz nerunās! Sarkangalvīte gāginās un ēdīs vārdes...

ĀRĀ ATSKAN ŅAURA GAUDOŠANA.

Ņaura balss. Auauauauauauau!

Rukmārs. Gāgij! Kas tur ir?

Gāgijas balss. Kur tad?

Rukmārs. Kas tur gaudo?

Gāgijas balss. Vilks.

Rukmārs. Kāds vilks? Vēl nupat taču pa radio ziņoja, ka mūsu apkārtnes mežos nekādu vilku nemaz neesot!

IENĀK ŅAURIS.

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Ā!... Ruk...

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Ņauri! Tu ko – galīgi dumjš esi kļuvis?

Ņauris. Es? Nē.

Rukmārs. Ko tad tu gaudo kā nenormāls?

Ņauris. Es gaudoju kā normāls. Es gaudoju kā vilks, ņau. Auauauauauauau!

Rukmārs. Tūlīt izbeidz!

Ņauris. Kā? Es tikai gribēju tev parādīt, cik labi esmu sagatavojies vilka lomai.

Rukmārs. Ak tā?

IENĀK GĀGIJA.

Gāgija. Jā, Rukmār: aktieri visi ir gatavi, gāgāgā. Tikai režisors nezina kāpēc vēl tūlājas. Ja tu tūlīt nesāksi mēģināt, mēs pieprasīsim tavu demisiju un ievēlēsīm sev citu režisoru.

Rukmārs. Es gan nezinu, kas ir demisija, ruk, bet esmu ar mieru uzdāvināt tev veselas četras, ja vismaz līdz rītam tu atstāsi mani mierā.

Gāgija. Labi, Rukmār. Bet, ja rīt tu nesāksi mēģināt, gāgāgā, tad uzzināsi, ko nozīmē draudzīgs aktieru kolektīvs!

Ņauris. Auauauauauauau!

2. AINA

AIŽENIJA TUP PIE DOBUMA.

Aiženija. Uinār!

Uināra balss. Nu, nu?

Aiženija. Tu paskaties – vai Ņauris jau nenāk?

IZLIEN UINĀRS.

Uinārs. Uiuiui! Ņauris? Nē, nenāk.

Aiženija. Tad varbūt kāds cits nāk? Varbūt Gāgija? Vai pats Rukmārs?

Uinārs. Uiuiui... Nē, neviens nenāk – ne Gāgija, ne arī pats Rukmārs.

Aiženija. Bet vai tu labi redzi?

Uinārs. Bet, Aiženij, – paskaties pati.

Aiženija. Es jau skatos, aiaiai, – bet nevienu neredzu.

Uinārs. Nu ja – tā tad mēs abi redzam vienu un to pašu: neko. Un, ja mēs abi redzam vienu un to pašu, uiuiui, tad skaidrs, ka redzam pietiekami labi un pareizi.

Aiženija. Jā, bet Rukmārs taču teica, ka atsūtīs Ņauri man pakaļ, kad sāksies mēģinājums. Un kur tad tas Ņauris tagad ir, aiaiai?

Uinārs. Aiženij, ja Ņauris vēl nav atsūtīts, tad tas nozīmē, ka mēģinājums, par laimi, vēl nav sācies.

Aiženija. Un ja nu mēģinājums ir jau sācies, bet Ņauris vienkārši ir kaut kur aizķēries?

Uinārs. Kur tad? Pastā?

Aiženija. Kādā pastā? Zobu pastā?

Uinārs. Nu nē taču: tajā pastā, ar kura palīdzību sūta vēstules un visādas paciņas.

Aiženija. Kāpēc tajā?

Uinārs. Nu tu teici, ka Rukmārs solījās atsūtīt Ņauri, – tad nu es domāju, ka viņš varbūt atsūtīs Ņauri pa pastu. Pa šito pastu. Pa zobu pastu ne.

Aiženija. Kā? Vai tad arī kaķus var sūtīt pa pastu? Kaķis taču nav paciņa.

Uinārs. Nu, ja uzlīmē marku, tad kāpēc gan ne?

Aiženija. Liecies mierā, Uinār. Kur tad kaķim var uzlīmēt marku? Viņš taču ir pārāk spalvainš. Marka neturēsies klāt.

Uinārs. Uiuiui, tas gan tiesa, Aiženij, – tas gan.

Aiženija. Skaties! Nāk laikam!

Uinārs. Nē, uiuiui: tur stirniņa aizskrēja.

Aiženija. Bet ļoti gan līdzīga Ņaurim.

Uinārs. Nu jā – kaķi jau vispār ir līdzīgi stirniņām.

Aiženija. Vai zini ko, Uinār: es tomēr aizlidošu līdz Rukmāram. Ja nu mēģinājums tomēr ir sācies?

Uinārs. Uiuui! Nē, nē – ja mēģinājums tomēr nebūs sācies, tu viņu stipri iztraucēsi. Rukmārs dusmosies un var atņemt tev lomu.

Aiženija. Nu, ja mēģinājums tomēr nebūs sācies, tad es izlikšos, ka esmu ieradusies atrādīt spilvena tērpu.

Uinārs. Bet kur tu ņemsi spilvena tērpu?

Aiženija. Nu spilvendrānu taču – pati no sava spilvena.

Uinārs. Nu, ja no sava spilvena – tad labi.

3. AINA

RUKMĀRS VIENS PATS.

Rukmārs. Es jau varētu pats nospēlēt, ruk, gan vecmāmiņu, kas ēd lopbarības bietes un tomātus, gan mednieku. Nez, ko mednieks varētu ēst? Jā, bet tajā brīdī, kad nāk mednieks, vecmāmiņa taču sēž vilkam vēderā.

IENĀK ŅAURIS.

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Tfu tu! Ņauri! Vai es tev neteicu: mani netraucēt!

Ņauris. Es tikai gribēju uzzināt, vai nav jāskrien pakaļ Aiženijai un Uināram.

Rukmārs. Nē, nav jāskrien.

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Ņauri...

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Vai tu apklusīsi beidzot?

Ņauris. Kas ir? Es trenējos vilka lomai.

Rukmārs. Ej uz mežu trenēties, ruk. Te tu traucē režisoram darbā pie lomu sadales. Ja tā turpināsies, mēs nekad nesāksim mēģinājumus.

Ņauris. Labi jau labi – es eju, ņau. Auauauauauauau!

ŅAURIS GAUDODAMS PROM.

Rukmārs. Ārprāts. Ruk, kur es paliku? Tātad – ja es kā vecmāmiņa sēžu vilkam vēderā... Bet pag – kā es ielīdišu Ņaurim vēderā? Viņš taču ir mazāks par mani.

IENĀK AIŽENIJA.

Aiženija. Aiaiai, Rukmār! Tu, lūdzu, nedomā, ka es atnācu tevi traucēt: es atnācu tikai, lai paprasītu, vai šitas te tērps spilvenam būs gana labs?

Rukmārs. Aiženij!

Aiženija. Jā, Rukmār, – es uzmanīgi klausos.

Rukmārs. Šis tērps spilvenam, ruk, būs labs gana. Vai tev ir vēl kādi jautājumi?

Aiženija. Vēl tikai viens: vai mēģinājums jau sācies?

Rukmārs. Nē, mēģinājums sāksies rīt.

Aiženija. Tikai rīt? Un cikos?

Rukmārs. Ap šo pašu laiku. Bet tagad: ja tu uzdosi vēl kaut vienu jautājumu...

Aiženija. Nē, nē, Rukmār, – es jau laižos! Rīt, rīt, rīt... Rīt, rīt, rīt... Ka tik nu es neaizmirstu, ka tik nu es neaizmirstu... Aiaiai!... Aiaiai!...

AIŽENIJA PROM.

Rukmārs. Tātad: kā lai Ņaurim vēderā iedabū spilvenu?... Kaži taču spilvenus neēd...

IESKRIEN GĀGIJA.

Gāgija. Rukmār! Ko es dzirdu! Mēģinājums būs tikai rīt?

Rukmārs. Jā, rīt.

Gāgija. Bet bija taču runāts...

Rukmārs. Bija runāts, ka mani neviens netraucēs, bet mani traucē visi!

Gāgija. Nu labi. Bet savu lomu gan es tev noskaitīšu tagad. Gā, es gribu zināt, vai esmu pareizi to iemācījusies, citādi nevarēšu naktī aizmigt un rīt mēģinājumā būšu galīgi nelietojama.

Rukmārs. Labi – skaiti.

Gāgija. Labdien! Es esmu Sarkangalvīte. Eju ciemos pie vecmāmiņas... un... un... un nesu viņai pīrādziņus. Ē... ē... pīrādziņus... pīrādziņus... Pagaidi, pagaidi – es tūlīt atcerēšos!

RUKMĀRS AIZMIDZIS SĀK KRĀKT.

Gāgija. Ko tu teici? Rukmār! Tūlīt celies augšā! Rukmār! Nu vai ziniet: tādos apstākļos jau nu gan nav iespējams strādāt!

4. AINA

UZLIDO AIŽENIJA.

Aiženija. Uinār! Uinār!

Uināra balss. Ko?

Aiženija. Būs! Rīt būs mēģinājums! Noteikti! Pats Rukmārs man to teica!

UINĀRS IZLIDO AIŽENIJAI PRETĪ.

Uinārs. Uiuiui, Aiženij: tautā gan saka, ka nelaime nenāk brēkdama, bet es redzu, ka gadās arī citādi.

Ņaura brēciens tālumā. Auauauauauauau!

Uinārs. Uiuiuiuiuiuiui!

Aiženija. Aiaiaiaiaiaia!

PŪCES AIZLIDO.

5. AINA

NAMIŅĀ. RUKMĀRS. IENĀK GĀGIJA.

Gāgija. Rukmār!

Rukmārs. Nu?

Gāgija. Izgulējies?

Rukmārs. Jā, ruk: izgulējos.

Gāgija. Lomas sadalīji?

Rukmārs. Sadalīju.

Gāgija. Nu tad beidzot!

Rukmārs. Jā, es redzēju brīnišķīgu sapni – tur es ieraudzīju visu izrādi, ruk... un visus īstajās lomās...

Gāgija. Nu? Un kā es nospēlēju Sarkangalvīti?

Rukmārs. Tu nespēlēji Sarkangalvīti – tu spēlēji vilku.

Gāgija. Vilku?

Rukmārs. Jā, tāpēc gatavojies tik vilka lomai.

Gāgija. Kā? Bet es taču jau samācījos Sarkangalvītes tekstu!

Rukmārs. Tu nepareizi samācījies. Tu samācījies, ka Sarkangalvīte vecmāmiņai nes pīrādziņus.

Gāgija. Nu ja.

Rukmārs. Bet patiesībā Sarkangalvīte vecmāmiņai nes tomātus.

Gāgija. Tomātus?

Rukmārs. Jā, tāpēc gatavojies tik vilka lomai.

Gāgija. Bet es negribu spēlēt vilku.

Rukmārs. Tad nespēlēsi neko. Esmu pārliecināts, ka pārļuvistiņa labprāt nospēlēs vilku tavā vietā.

Gāgija. Nu labi jau labi: es varu nospēlēt vilku... ja tā vajag...

Rukmārs. Tā vajag. Un, kad atnāks pārējie, saki lai nāk pa vienam iekšā – šodien es visiem sadalīšu lomas – īstais mēģinājums būs rīt.

Gāgija. Labi, Rukmār...

GĀGIJA IEZNĀK NO NAMIŅĀ. PIELIDO UINĀRS.

Uinārs. Uiuiui! Vai mēģinājums jau sākās?

Gāgija. Šodien Rukmārs tikai dala lomas. Kur Aiženija?

Uinārs. Aiženija vēl pošas. Man nervi neizturēja, tāpēc atlidoju ātrāk: nevaru tik ilgi nodzīvot neskaidrībā – ja jau jāmirst, tad labāk ātrāk.

Gāgija. Bet, Uinār, – ko tu runā? Kas par miršanu? Teātris – tas taču ir tik interesanti!

Uinārs. Kādam varbūt interesanti, bet man no bailēm, ka būs jākāpj uz skatuves, knābis jau kuro dienu trīs tā, ka pat paēst vairs nevaru.

Gāgija. Nu tad ej tik iekšā: Rukmārs pateiks tev tavu lomu.

Uinārs. Nu tad – uiuiui! (Pārmet krustu un piekļauvē pie durvīm.)

Rukmārs. Iekšā!

UINĀRS IENĀK NAMIŅĀ.

Uinārs. Nu? Saki.

Rukmārs. Ā, aktieris Uinārs? Priecājos, priecājos. Nu, tev ir iedalīta... tev ir iedalīta...

Uinārs. Uiuiui...

Rukmārs. Tev ir iedalīta goda pilnā vecmāmiņas loma.

Uinārs. Uiuiui! Un kas man būs jādara?

Rukmārs. Jāguļ gultā un jāvaid.

Uinārs. Nu, to es vēl varu. Tad nav tik traki. Nē, tā patiesi ir laba loma. Ak, paldies tev, Rukmār! Paldies!

PABĀŽAS AIŽENIJA.

Aiženija. Vai drīkstu, režisora kungs?

Rukmārs. Jā. Tu, Uinār, vari būt brīvs – tagad man būs saruna ar aktrisi Aiženiju.

Uinārs. Jā, jā, protams. Paldies tev, Rukmār, paldies.

UINĀRS PROM.

Rukmārs. Nu ko Aiženij...

Aiženija. Es jau nojaušu, ka spēlēšu spilvenu...

Rukmārs. Nebūt ne: tu spēlēsi mednieku.

Aiženija. Bet kāpēc mednieku?

Rukmārs. Tāpēc, ka viņš ir labs. Vai tad tu neesi laba?

Aiženija. Vispār...

Rukmārs. Nu redzi nu.

Aiženija. Jā, bet man jau ir spilvena tērps... Un spilvens man saistās ar dārgām bērniņas atmiņām...

Rukmārs. Labi – spilvenu rīt, kad nāksi uz mēģinājumu, vari paķert sev līdz.

ĀRPUSĒ PIENĀK ŅAURIS.

Ņauris. Nu?

Gāgija. Lomas daļa.

Ņauris. Nu, nu?
 Gāgija. Es būšu vilks, bet Uinārs – vecmāmiņa.
 Ņauris. Ņau!...

NO NAMIŅA IZNĀK AIŽENIJA.

Aiženija. Aiaiai...
 Gāgija. Nu? Kas tu būsi?
 Aiženija. Vēl tā īsti nesapratu – tāda kā spilvens, tāda kā mednieks, aiaiai...

Rukmārs. Nākamais!

ŅAURIS IENĀK NAMIŅĀ.

Ņauris. Es. Auauauauauauau!
 Rukmārs. Ko tu atkal brēc, ruk?
 Ņauris. Jā, es samācījos gaudot, bet vilku tagad spēlēs Gāgija! Auauauauauauau!
 Rukmārs. Nebrēc! Tu toties spēlēsi galveno lomu. Sarkangalvīti.
 Ņauris. Sarkangalvīti?
 Rukmārs. Jā – es jūs apsveicu, mākslinieki Ņauri!
 Ņauris. Bet... bet... bet gaudošana?
 Rukmārs. Ja gribēsi, varēsi gaudot: nekur nav teikts, ka Sarkangalvītes negaudo.
 Ņauris. Auauauauauauau!

NAMIŅĀ IENĀK GĀGIJA.

Gāgija. Bet kas tad tu pats būsi, Rukmār?
 Rukmārs. Māte.
 Gāgija un Ņauris. Māte?
 Rukmārs. Jā – vai tad es neizskatos pēc mātes?
 Gāgija. Vispār – ja es izskatos pēc vilka, bet Ņauris – pēc Sarkangalvītes, tad protams... protams – lielāku līdzību ar māti grūti pat iedomāties.

3. CĒLIENS

1. AINA

IZRĀDES VIETĀ. VISI TĒLOTĀJI IR SAPULCĒJUŠIES. IENĀK RUKMĀRS.

Rukmārs. Tā! Viss, ruk! Viss! Izbeidziet troksni! Sāksim mēģinājumu! Kur ir Sarkangalvīte?

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Tātad – pirmā aina: es tev iedodu grozu ar tomātiem. Tu tos paņem un ej pie vecmāmiņas.

Ņauris. Un tur mēs ar vecmāmiņu un tomātiem spēlēsim “Tomātu kāzas”!

Rukmārs. Nekādas kāzas. Aizmirsti tagad gan par tomātiem gan par kāzām.

Ņauris. Ņau, bet tu taču pats teici, ka es paņemu tomātus.

Rukmārs. Jā, tu paņem tomātus un nes tos vecmāmiņai apēšanai. Viss. Ne vārda vairs. Vilks. Kur ir vilks?

Gāgija. Es esmu te, Rukmār.

Rukmārs. Tu esi te. Ļoti labi. Tu esi te. Tu tātad iznāc no meža, nostājies šeit, izrunā savus tekstus. Sarkangalvīte! Kur ir Sarkangalvīte?

Gāgija. Vai visus tekstus uzreiz?

Rukmārs. Visus ne – tikai tos, kurus jārūnā šajā ainā. Sarkangalvīte! Kur ir Sarkangalvīte?

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Kur tu vazājies apkārt?

Ņauris. Es gāju pie vecmāmiņas.

Rukmārs. Jā, jā – bet pa ceļam tu satiec vilku. Un tas notiek šeit. Tātad jūs abi izrunājat savus tekstus un pēc tam aizejat. Tu pa šo taciņu, bet tu – pa šo.

Ņauris. Auauauauauauau!

Gāgija. Vai šitā būs labi?

Rukmārs. Kas – šitā?

Gāgija. Ja es aiziešu šādā gaitā?

Rukmārs. Parādi. Jā, labi. Ļoti labi. Vecmāmiņa. Kur ir vecmāmiņa?

Uinārs. Es esmu šeit.

Rukmārs. Kur tad?

Uinārs. Šeit. Gultā. Es jau guļu.

Rukmārs. Ā, labi. Ļoti labi. Nu parādi: kā tu guli? Tā. Ver acis ciet. Labi. Ļoti labi. Elpo dziļāk. Tā – vēl dziļāk. Labi. Ļoti labi. Tagad nāk iekšā vilks.

Gāgija. Vai šitā?

Rukmārs. Jā, labi. Ļoti labi. Apēd tagad vecmāmiņu.

Gāgija. Bet kā lai es viņu apēdu?

Rukmārs. Nu paimprovizē kaut kā! Es taču nevaru tev visu ar karoti mutē ieliet. Radošāk vajag strādāt! Radošāk. Un atbrīvojies.

Gāgija. No kā tad?

Ņauris. Kas tas ir – paimprovizē?

Rukmārs. Nav svarīgi. Režisoram tā ir jārūnā. Nejaucies.

Ņauris. Ā, labi. Ļoti labi.

Rukmārs. Pieņemsim, ka tu esi viņu apēdusi. Tu, Uinār, tagad vari iet uz bufeti.

Uinārs. Uz bufeti?

Rukmārs. Jā, gaidi, kad tevi pasauks. Tu, Gāgij, liecies viņa vietā gultā. Tā, labi. Ļoti labi.

UINĀRS PROM.

Gāgija. Patiešām labi?

Rukmārs. Sarkangalvīte. Kur ir Sarkangalvīte? Nu kur tā Sarkangalvīte vienmēr pazūd?

Aiženija. Man liekas, ka viņa aizgāja kopā ar Uināru uz bufeti.

Rukmārs. Uz bufeti? Uz kādu bufeti? Kas viņu atlaida? Viņai tagad uz skatuves ir jābūt, nevis bufetē!

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Kur tu biji?

Ņauris. Tepat.

Rukmārs. Šī ir pēdējā reize, kad es tev dodu galveno lomu!

Ņauris. Auauauauauauau!

Rukmārs. Tagad nāc iekšā. Izgaudosies pēc tam. Tā, te jūs abi norunājat savus tekstus. Te tu viņu aprij.

Gāgija. Bet kā?

Rukmārs. Nav svarīgi. Ejam tālāk. Tās abas ir aprītas. Nāc iekšā mednieks. Mednieks! Kur ir mednieks?

Aiženija. Vai es esmu mednieks?

Rukmārs. Protams, ka tu.

Aiženija. Bet spilvens?

Rukmārs. Aizmirsti tu par savu spilvenu. Tie bija bērņības murgi. Nevar taču visu mūžu tikai spilvenus vien spēlēt.

Aiženija. Jā, bet tu teici, lai es paņemu to sev līdzī!

Rukmārs. Vai tu vari tagad paklusēt un paklausīties, ko es tev saku?

Aiženija. Varu.

Rukmārs. Ņem bisi un nāc iekšā.

Aiženija. Bet man nav bises.

Rukmārs. Kā – nav? Un kur tad tā ir?

Aiženija. Nezinu. Man ir tikai spilvens.

Rukmārs. Nu Dievs ar tevi. Nāc tad iekšā un nosit vilku ar spilvenu.

Aiženija. Labi. Vai šitā?

Rukmārs. Jā. Tagad vilks ir beigts. Jūs visi priecīgi lecat ārā un tēlojat, ka jums ir jautri. Pēc tam – paklanīšanās. Fū... paldies Dievam – liekas, ka tas ir viss...

Aiženija. Viss?

Rukmārs. Jā, un noteikti paķeriet uz izrādi katrs līdzī pa kilogramam tomātu.

Uinārs. Tomātu?

Rukmārs. Jā, tomātu.

Gāgija. Bet kāpēc?

Rukmārs. Tāpēc, ka es tā saku. Vēl viens idiotisks jautājums – un es izmetīšu visus no lomām. Skaidrs?

Ņauris. Nē, nav skaidrs. Kas tas ir – idiotisks?

Rukmārs. Tu gribi spēlēt Sarkangalvīti vai negribi?

Ņauris. Gribu.

Rukmārs. Tad pazūdi no manām acīm!

Ņauris. Auauauauauauau!

VISI IZKLĪST.

Rukmārs. Ārprāts. Tā izskatās – gudri radījumi – bet, tikko uzkāpj uz skatuves: nu neko vairs nesaprot.

2. AINA

SPĒLES LAUKUMS ATRODAS PRET SKATĪTĀJIEM. VIENLAIKUS REDZAMAS ARĪ AIZKULISES.

Rukmārs (aizkulisēs). Viss. Dodiet šurp tomātus, un sākam izrādi. Hm... hm... (Iznāk uz skatuves.) Ruk! Sarkangalvīt, meitiņ manu, vai tu kur esi?

Ņauris (iznāk uz skatuves). Es esmu te, māmiņ. Auauauauauauau! Spēlējos ar reņģu galvām.

Rukmārs. Fui, meitiņ! Tūlīt met tās reņģu galvas prom! Noslēp cetur!

Ņauris. Labi, māmiņ – es metu. (Aizsviež reņģu galvas.)

Gāgija (aizkulisēs). Vai! Kas te mētājas?

Uinārs. Kuš, kuš! Iet izrāde.

Rukmārs (uz skatuves). Tā, Sarkangalvīt: te tev būs groziņš ar tomātiem – aiznes to vecmāmiņai.

Ņauris. Kā? Tikai vienu?

Rukmārs. Jā, jā – vienu – citādi vecmāmiņai no pārēšanās var sākties kuņģa krampji. Tos pārējos paglabāsim nebaltai dienai.

Ņauris. Nu labi – būs vieglāk nest.

RUKMĀRS NOZŪD AIZKULISĒS, IZNĀK GĀGIJA.

Gāgija. Labdien, Sarkangalvīt. Es esmu vilks, gāgāgā.

Ņauris. Bet es esmu Sarkangalvīte. Auauauauauauau!

Rukmārs (aizkulisēs ēd tomātus). O, kas par burvīgiem tomātiem, ruk...

Gāgija (uz skatuves Ņaurim). Kāpēc tu tik briesmīgi gaudi?

Ņauris. Tāpēc, ka nesu vecmāmiņai tomātu.

Gāgija. Kā? Tikai vienu? Mātei taču ir vismaz četri kilogrami tomātu! Vai tu zini, cik tagad tomāti maksā?

Ņauris. Zinu. Bet pārējos māmiņa paglabāja nebaltām dienām.
 Gāgija. Bet tad taču tie sapūs.
 Ņauris. Varbūt, ka vecmāmiņa ēd arī sapuvušus tomātus.
 Gāgija. Jā, tā tik ir ģimenīte! Labi – ej tu pa to taciņu, es – pa šo.

ŅAURIS AIZIET AIZKULISĒS, IZNĀK UINĀRS UN APGUĻAS, GĀGIJA DODAS
 PIE VIŅA.

Rukmārs (aizkulisēs ēd tomātus). Mm, kas par tomātiem... Zobus var norīt...
 Gāgija (uz skatuves Uināram). Labdien, vecmāmiņ, – kā tu jūties?
 Uinārs. Šausmīgi, mīlo vilciņ, šausmīgi, uiuiui. Tāds drebulis krata... Ka tik nebūšu
 kur saķēris lampu drudzi?
 Gāgija. Nu tad es tevi apēdīšu, lai tu tik šausmīgi nemocītos.
 Uinārs. Uzreiz redzams, ka tev ir laba sirds.
 Gāgija. Am! Nu viss: tu esi apēsta, vari iet uz bufeti.
 Uinārs. Vai tev arī no bufetes kaut ko atnest?
 Gāgija. Kādu vardīti un pāris sliekas.

UINĀRS PROM. GĀGIJA APGUĻAS VIŅA VIETĀ.

Rukmārs (aizkulisēs ēd tomātus). Tomāti... Kādi tomāti... Laikam no Mārupes
 siltumnīcām...

UZ SKATUVES IZNĀK ŅAURIS.

Ņauris. Auauauauauauau! Tā esmu es – tava mazmeitiņa Sarkangalvīte – atnesu tev
 tomātu, ņau.
 Gāgija. Bet kāpēc tu ņaudi, mazmeitiņ?
 Ņauris. Tāpēc... tāpēc... tāpēc, ka man pēkšņi uznāca kuņģa krampji.
 Gāgija. Tas tev no bada, Sarkangalvīt. Nāc iekšā, un apēdīsim to tomātu uz pusēm.
 Rukmārs (aizkulisēs ēd tomātus). Ruk... daudz vairs nav palicis... Ceru, ka līdz
 izrādes beigām pagūšu apēst visus...
 Ņauris (uz skatuves pienāk pie Gāgijas). Vecmāmiņ, kāpēc tev tik lielas acis?
 Gāgija. Tāpēc, ka ar mazākām acīm es slikti redzu?
 Ņauris. Bet kāpēc tev ir tik resnas kājas?
 Gāgija. Ko? Man resnas kājas?
 Ņauris. Es laikam ne to pajautāju...
 Gāgija. Laikam gan.
 Ņauris. Un zobi? No kurienes tev zobi?
 Gāgija. No burciņas, mazmeitiņ, – tepat no burciņas. Kad man tos ievajagas – es tos
 paņemu, kad vairs nevajag – ielieku atpakaļ burciņā.
 Ņauris. Bet vai tu negribi mani beidzot apēst?
 Gāgija. Kā? Vai tad tu esi tomāts?

Ņauris. Jā – var sacīt arī tā. Es tomēr te skaitos tāda kā Sarkangalvīte. Tātad man ir sarkana galva. Un, ja man ir sarkana galva, tad skaidrs, ka es esmu tomāts, ņau!

Gāgija. Mīlo tomāt, varbūt apēd labāk tu mani?

Ņauris. Vai tad tomāti ēd vilkus?

Gāgija. Tagad es izliekos par vecmāmiņu. Un man ir ļoti bail, ka mednieks man sāpīgi iebelzīs ar spilvenu. Tu tomēr esi veiklāks – varbūt tev viņš netrāpīs.

Ņauris. Nu labi – te tomēr ir izrāde – kā Rukmārs teica: jāimprovizē. Ja es tagad apēdīšu tevi, nevis tu mani, – tā taču būs improvizācija, vai ne?

Gāgija. Un kāda vēl! Rukmārs noteikti priecāsies!

Ņauris. Am! Tu tagad esi apēsta. Vari iet uz bufeti, auauauau!

Gāgija. Paldies, mīļais tomāt! Tev arī pie reizes kaut ko paņemt?

Ņauris. Peļu astītes pūdercukurā.

Gāgija. Vienu porciju?

Ņauris. Divas.

Gāgija. Lai iet trīs – uz mana rēķina!

Ņauris. Lai iet!

GĀGIJA NOIET NO SKATUVES. ŅAURIS IEKĀRTOJAS VIŅAS VIETĀ GULĒT.

Rukmārs (aizkulisēs paņem tomātu). Pēdējais, ruk. Nu to es ēdīšu lēnām – ar baudu.

NO AIZKULISĒM PABĀŽ GALVU AIŽENIJA.

Aiženija. Vai visi jau apēsti?

Ņauris. Jā, tu vari nākt.

Aiženija. Bet kur tad vilks?

Ņauris. Es viņu apēdu.

Aiženija. Bet... bet... aiaiai...

Ņauris. Jā, mēs nolēmām paimprovizēt, jo Gāgija baidījās, ka tu viņai pārāk sāpīgi iesitīsi ar spilvenu.

Aiženija. Nu nē taču – es sitišu ļoti maigi. (Pienāk pie Ņaura un iesit ar spilvenu.) Šitā.

Ņauris. Auauauauauauau! Nu es esmu pagalam, ņau...

Aiženija. Šausmas! (Ieskrien aizkulisēs pie Rukmāra, kas, labi paēdis, tagad vēro uz skatuves notiekošo.) Es laikam nositu Sarkangalvīti.

Rukmārs. Par to tu neuztraucies, ruk: ja jau Sarkangalvīte bija tik ļauna, ka aprija vilku, tad mednieks rīkojās pareizi, nosizdams viņu ar spilvenu.

Aiženija. Bet izrādei taču patiesībā bija jābeidzas pavisam citādi.

Rukmārs. Tam nav nozīmes. Kā izrāde beidzas un kas tajā notiek – nav svarīgi. Svarīgi ir tikai tas, lai būtu interesanti. Un bija taču interesanti, vai ne?

Aiženija. Es nezinu...

Rukmārs. Bet es zinu: mums iznāca ļoti interesanta un garšīga izrāde, ruk, – tāpēc esmu apņēmis drīzumā vēl kādu izrādi iestudēt.

Aiženija. Aiaiai...

Ņauris. Auauauauauauau! Vai tie, kas ir nosisti ar spilveniem, arī drīkst iet uz bufeti, ņau?

AIZKULISĒS UZSKRIEN GĀGIJA UN UINĀRS.

Gāgija. Gāgāgā! (Ņaurim.) Peļu astīšu pūdercukurā nebija! Paņēmu tev reņģu galvas tomātos!

Ņauris. Auauau! Tās es esmu jau tā pārēdies, ka nelabi metas, ņau!

Uinārs. Uiuiui! Vai drīkst jau paklanīties?

Rukmārs. Droši. (Visiem pa priekšu dodas uz skatuves klanīties.)

ARĪ ŅAURIS PIEVIENOJAS PĀRĒJIEM. VISI KLANĀS.

BEIGAS